

RĂSVAN CLAUDIESCU

POEZII

SEMĂNĂTORUL
Editura online - decembrie 2010

RĂZVAN CLAUDIESCU

MENTORUL AUTORULUI: POETUL MIHAI EMINESCU

București, 2010

SCRISOAREA SIGILATĂ I

Aștern pe această hârtie cuvinte potrivite despre noi,
Pana mi-o înmoi în cerneală a-ți scrie ție – pisoi -,
Timpul lung-a fost de când nu te-am mai văzut,
Și îmi este atât de dor de al tău chip nemaivăzut,
Amintește-ți de mine și în curând ne vom revedea,
Să te revăd și să te admir dulce ca și-o acadea.

Această hârtie veche și această pană uzată,
Ele îmi sunt martorii că nu ești uitată,
De-al meu suflet care te venerează profund,
Am rămas la fel un mare biet suflet blând,
Am pus mâna pe-a ta fotografie și te privesc,
Și îți spun atât de sincer că te mai iubesc,
Afară-i noapte și cerul este plin de multe stele,
Ca în seara când noi ne-am văzut fețele,
Ticăitul de la ceas mă provoacă de-al privi,
Nu-l zăresc parcă sunt bătrân și mă libovi,
Curentul îmi stinge focul de la lumânare,
Camera s-a întunecat nemaivând iluminare,
Caut în sertarul de la birou un chibrit,
A-mi aprinde lumânarea de pe birou umbrit,
Aprind bățul și lumânarea s-a aprins fulger,
Și așternând cuvinte pentru un frumos înger,
În mahala este gălăgie de vagabonzii ce hoinăresc,
Cum un tovarăși se credea un rege-mi amintesc,
Mă îndrept spre fereastra camerei unde locuiesc,
Dar nu-i mai zăresc pe acei nesimțiți ce hoinăresc,
Privirea mi-o arunc spre cerul senin și plin de stele,
Și formându-se pe cer al tău chip a frumuseții tale.

Îmi răsună continuu în minte ceva câteodată,
Că tu ai pe alt bărbat și pe mine m-ai uitat deodată,
Timpul a trecut și afară-i lumina ceea de altădată,
Ultimul meu an din viață care-i atât de zbuciumat,
Că nu te-am mai văzut și asta m-a consumat,
Telefoane sunând, râsete, șoapte aud afară,
Pe mahalaua stai decât ca pe-o aventură,
Ești educată de mare cultură de societate,
La modă de stil clasic de mare actualitate,

Ca un profesor de oraș și nu un coate goale,
Ca un vagabond de pe mahalua de animale,
Soarele a ieșit dintre norii albi ca a ta dantură,
Și strălucește puternic ca ai tăi ochi de cultură.

La a mea ușă de brad ciocănește puternic cineva,
Atât de insistent parcă s-ar grăbi undeva,
Mă ridic încet și mă îndrept să văd cine este,
Cu pași mici ca de melc mă îndrept băbește,
Deschid ușa și văd o femeie bătrână ca și ușa,
Mă întrebă dacă am niște zahăr în casă,
Pentru a-o împrumuta-o și pe ea pentru ceai,
Că-i bătrâna și sănătate-i șubredă de-o vedeai.

Sunt din nou la masa mea veche de lucru,
Înmoi până în cerneală cu diametru,
Aștern pe foaia uzată de scrisoare,
Lucruri că le aștern cu mare iubire,
Simt nevoia să împart cu toată lumea,
Aceste simțiri ce mă dărmă cu aptitudine,
Faptul că trebuie să le țin pentru mine,
Aș vrea să pot povesti tuturor ceea ce simt,
Că tu pentru mine ești ca și-un presimt,
Sau măcar celor mai apropiați prieteni,
Care-i am aici în mahalaua de oșteni,
Care sunt numai și numai bucureșteni,
Fără valoare ori cultură sau bani,
Atât bucuriile cât și tristețile mele,
Pe care de ceva vreme de ghilimele,
Le simt la extrem ca focul pe piept,
Ca și un cărbune încins ce-i drept.

Părul tău negru și atât de voluminos,
Mi-l amintește de cel semi-luminos,
Al mătușii mele care-mi e ca o mamă,
Și ochi tăi albaștri ca și marea cu armă,
Trupul parcă-ți este sculptat de îngeri,
Îi perfect ca și chipul tău și ochi albaștri,
Iubirea ce ți-o port e în rama de aur,
La muzeul de iubire cu formă de taur,
Să rămână la fel și să nu ruginească,
Ca și fierul prost construit flească.

Dacă voi muri și nu te voi mai vedea,
Pe al meu mormânt ca și-o stea,
O să crească un trandafir alb,
Pur ca norul etern și dalb,
În ziua când ne-am cunoscut,
Și am amândoi împreună am crescut.

(2010, 08/09 octombrie)

SCRISOAREA SIGILATĂ II

Mă aflu pe al meu loc preferat numit – scaun buclucaș -,
Și am primit scrisoarea ta-i semn că ai citit-o cu glas,
Plicul miroase al tău parfum care mă face să te doresc,
Inima-mi bate foarte de tare parcă vrea să iasă atât de brusc,
Plicul l-am desfăcut și cu grijă foaia o scot cu atât de ușor,
Și-mi pun ochelarii și mă apuc s-o citesc atât de binișor.

„ Floarea mea de mai cu miros de primăvară,
Am primit a ta scrisoare scrisă atât de pură,
Îmi este dor de a ta privire și al tău chip,
Ca de poveste și energetic ca un parip,
Știam că nu m-ai uitat și sunt a ta mereu,
Pentru a ta inimă și sufletul bun de iereu,
Tu pentru mine ești o mare comoară,
Aș vrea – iubite – să te văd diseară,
Amintesc când erai un tânăr fecior,
Atât de frumos și cu un trup înfiorător,
Timpul trecut de când nici eu nu te-am văzut,
Dorul de tine este mare și atât de abătut,
Doresc să mă revezi și să mă admiri profund,
Cum a mea inimă bate atât de blând,
Sufletul meu ar fii pustiu fără iubirea ta,
Ca și-o casă și urmând să cadă aceasta,
Mereu pe geam privesc dacă vei veni,
De-aș te vedea pe un cal troian a-și deveni...
Ca o prințesă și tu cavalerul meu voios,
Vei fii de acord știind că ești ambițios,
Amintesc de aceea noapte cu stele,
Dese și lucitoare în mari rețele.

Muma mi-a trimis o scrisoare aseară,
Și am aflat ceva îngrozitor o veste amară,
În care-mi spune că tata e pe moarte,
Aș vrea să fii lângă mine și nu departe,
Măcar aproape de-al meu sat de țară,
O casă două la distanță rară,
Când stelele năvălesc pe cerul nopții,
Câinii latră tare și puternic cu toții,
Exact ca în aceea noapte a vieții,
Când te-am cunoscut pe tine cu bucurii,
Sufletul-mi este atât de trist și jale,
Tu ești departe și tata a murit agale,
Plâng mult cu gând la voi doi,
Îmi este atât de dor de amândoi,
Pe al meu tată știu că nu-l mai văd,
Pe tine mă asigur că te revăd,
Sunt la masa și îți scriu scrisoarea,
Cu suflet și dragoste cu amintirea,
Al chipului tău care este atât de sfânt,
Cu buzele dulci de zmeură cu accent.

Se aude clopotul de la biserica din sat,
Și răbufnesc într-un plâns ca un accelerat,
De la trenul de tristețe de aproapele...
Acelei gării a Nordului de mare jale,
Plin cu lacrimile sărate ale sătenilor,
Curse pe al lor obraz ca cel al copiilor,
Din ale lor neazuri pățite în astă viață,
Ori pierderea cuiva de astă dată,
Țin în mâna poza ta și o sărut,
Cu dorul de tine de parcă ai dispărut,
Îți spun după ce l-am condus pe tata,
Pe al său drum mă simt dezgustată,
Să plecăm amândoi în București,
Ce spui, amorul meu, dorești?
Să ne simțim ca niște regi,
Aici nu vom fii niciodată întregi,
Nu contează că în aceea mahala,
S-ar putea să ți-se pară o aiureală,
Este gălăgie și oameni diferiți de noi,
Unii negativi și alții pozitivi,

Cred că, acei oameni sunt grozavi,
Și deschiși la vreo comunicare,
Indiferent ce context are...
Acum de când sunt singură de smoolă,
Viața parcă-mi este atât de goală.”

Prințesa mea, preaiubita mea dulceață,
Sper să ne revedem să te fac alintată,
Să îți aduc bucurie în al tău suflet trist,
Iubirea pe care ți-o port este scrisă pe acatist,
Dumnezeu îmi este martorul suprem,
Cât de mult, te iubesc la extrem.

(2010, 11/12 octombrie)

SCRISOAREA SIGILATĂ III

*„ Foaie dulce, foaie acră,
De iubirea noastră sacră,
Nici un liberal nu ne desparte,
Iubirea noastră e aparte,
Scrisă într-o carte eternă,
Cu litere de lucernă „*

Toamna ce a venit, iar vara tocmai a plecat
repede și criticat.
Pomii par ca de crăciun și frunzele sunt globulețele
ce seamănă ca stelele.
Afară-i noapte și genele mi-s obosite,
Care-mi redă o anumite personalitate,
Înmoi stiloul în călimara de cerneală,
Pe fila parfumată în a sa rânduială.

Pentru a-ți scrie această scrisoare în pripeală,
Ați așterne cuvinte de dor și-o mică bănuială,
Cu amintirea dulce în a noastră rânduială,
Și cu timp a ne face a noastră orânduială.
Că, ești cu băietul acela două case mai încolo,
Sper, că această bănuială nu-i adevărată, acolo
În aceea mahala și simt că încă sunt iubirea ta,
Și amintește-ți că, de mine nu ești uitată.
Ascult la radio aceste bazaconii de acești liberali,
Acești politicieni fără simț și cu multe boli,
Libertatea de-a spune ceea ce simțim noi,
Și de caracterul meu de-a mă binevoi.
Despre toată, politica cu puncte diavolești,

Cu osteneala și răbdarea o să găsești,
Patima inimii care le aștern pe hârtie,
Cu gândul la tine și planul ce mi-l croiesc,
A mă căsătorii cu tine să fie pur românesc,
Și puțin din acele basme cu tinerețe fără bătrânețe,
Și puțin cum te-ai visat de-a fii mireasă de frumusețe,
Vremea prețioasă trece ca ceasul vechi de pe birou,
Și valoros ca aurul sufletului a unui mare erou,
Sângele sălbatic care fierbe în mine pentru tine,
Trupul, sufletul, inima și dragostea mea îți aparține,
Iubirea ce ți-o port este în buzunarul îngerului meu păzitor,
Dar fără tine, iubito eu mă simt îngrozitor,
Zi de zi am construit câte o fărâmă de curcubeu,
Ca bogăția din cuvintele tale din cele lui Dumnezeu,
Prin hățișul de zăbrele moi al părului tău bălai,
Aseară te zăresc pe cer în timp ce dormeai,
Păreai reală, atât de reală parcă eram lângă tine,
Chipul tău era de-un înger cu certitudine,
Îți atingeam părul și cerul se umplea de scânteii,
Ne contopim într-o tăcere mută cu multe bucurii,
O mângâiere caldă, caută în tine forța de-a merge,
La chipul tău a clipelor senine ce vor decurge...

Mi-au rămas decât amintirile, momente frumoase
Când am fost împreună și când cerceulul îți dispăruse,
Nu privesc înapoi, las timpul să decidă pentru noi,
Amintiri, speranțe, gânduri pentru amândoi,
Suntem înconjurați de minciuni și oameni falși,
Cel mai important că eu și tu să rămânem același,
Dezamăgirea va lăsa mereu o rană enormă deschisă,
De un lucru urât și indiferent cine-ți este aleasă,
Indiferent că-i din dragoste de suflet ori părintească,
O, scumpă femeie, o, scumpă floare boierească,
În fiecă sară să mă visezi cum te visez pe tine,
Tot ce este al meu, sufletesc și material îți aparține,
Femeie dulce a noastră iubire-i este o mică poveste,
Pentru mine ești o carte plină de multă abilitate,
Despre ce simți despre mine, o, minunată femeie,
Dar îți spun că, eu la al tău suflet am cheie,
Nimeni nu se poate apropia de sufletul tău, femeie
Deoarece, ține minte o să iasă o mare scânteie,
Adânc în pieptul dragostei mele, femeie dragă,
Când dimineața se ivește-n tine dorul, lungă
Pe clape răsunau notele-n noaptea viselor,
Să-ți cânt balada veche a doamnelor...
Ca tine, femeie minunată-ntre femeii,

Smaraldul ce sclipește din ochii tai, îmi aduce bucurii,
Când nu ți-am spus că te iubesc – femeie dragă -,
Dacă cineva ar veni și ar spune ceva urât de mine, tu neagă,
Gândul mi-e la tine, frumoasă femeie și-mi e greu,
Cu tainică uimire alături de tine, la bine și la greu.

Iubito, mâine mă duc la cimitir la mormântul mamei,
Care voi merge mult, pe diverse străzi și pe alei,
Ai duce niște flori și ai aprinde lumânări de lumină,
Ai iubitei mele, mamă frumoasă și numită Marina,
Doar când mă gândesc lacrimile-mi curg pe obraz,
Mă șterg la ochi și mă duc la bucătărie la aragaz,
Pentru a-mi face un ceai de fructe pentru a-mă calma,
Mirosind atât de frumos și eliminând o anumită aromă,
Deoarece dorul de tine și a mamei mă face uneori slab,
Iar, alteori foarte puternic ca un taur sau ca un arab.
Secunda cu secunda trece ca apa din izvorul iubirii,
Pentru a te revedea numărând picăturile ploii.

La sfârșitul acestei scrisori sigilate, îți spun
Dulce domniță frumoasă că, ne vom vedea de ajun,
Îți promit pe ai tăi ochi albaștri ca cerul și marea,
Abia aștept a te revedea, pentru ați putea fi alătura,
De tine, femeie dulce ca mierea de albina lucrătoare,
Îți mărturisesc, foarte sincer inima-mi bate foarte tare,
Când mă gândesc la tine.

(2010, 25/26 octombrie)

ROMANȚA EMINESCIANĂ

Poeme de artă,
Ca și-o hartă,
De țările ale lumii.
Ca și ale tale, a literaturii,
De altă dată,
Și acum ori niciodată.
De pusă-n ramă,
Cele de aramă,
Filozofia ta de lege,
Așternută pe hârtie – iubite rege -.
De poezie eternă scrisă cu dragoste,
Și binecuvântate de Dumnezeu apostolicește,
În poemele cu versuri în rimă,
Care să te ungă pe a noastră inimă.

Și bunul simț poetic, se vede
În a ta poezie atît de limpede,
Ca agheasma de biserică,
De aceea a ta poezie-i lirică,
Pentru a noastră cultură,
De preaiubita literatură.
Istoric și filozofic,
Care sunt conturate bine poetic,
Unele scrise pentru cineva drag,
Dedicate imaginar cu un steag,
Cusut chipul cuiva ori al Veronicăi,
Iubirea sa profundă și ceea dintâi.

Ca un proletar în jurnalismul de atunci,
Spunând lucruri adevărate pe atunci,
În aceea vreme în care ai fost maltratată,
Și onorul și al tău orgoliu ți-a fost pătat,
Ca pe un mare tâlhar în care te-a despuiat
Trei tovarăși în care-ți erau apropiati și i-ai apreciat,
Chinuit ca Domnul Iisus ai fost...
Iubite Eminescu – și tratat ca un mare prost.

(2010, 18/19 octombrie)

ROMANȚA FEMEII

Cu părul scurt,
Cu părul lung,
Rotundă,
Sculptată,
De vis,
Astă realitate,
Din societate,
Iubindu-și trupul
Ca și-o regină,
Din vechimea
De altă dată.

Haina,
Este cheia trupului,
Arătând,
Ori acuzând,
A sa frumusețe,
Încălțăminte,

Picioarele i le-a înfrumusețat,
Făcând-o ca și-o păpușă,
Din viitor,
Ce va veni,
Făcând-o de artă,
Din tabloul,
De altă dată.

Are tenul,
Atît de fin,
Cu ochiul frumos,
Și căprui,
Ce-i arată viitorul,
Ca și-o comoară este,
Pentru bărbați,
Care nu le apreciază,
La a lor valoare,
Ca și-o bijuterie rară,
De pus frumos în ramă,
În tezaurul,
De altă dată.

(2010, 07 octombrie)

ROMANȚA FEMEII (VARIANTĂ)

E bijuteria unei familii,
E simbolul vieții,
E steagul paternității,
Fenomenul societății.

Femeia-i dulce,
Ca mierea de albină,
Frumoasă,
Ca bijuteria dintr-o vitrină,
Corpul,
Ca de un înger,
Ochii,
Ca și stele nopții,
Gura,
Ca fructul pasiunii,
Părul,
Scurt, lung, blond ori roșcat,
Firele sunt bătaia inimii unui bărbat,
Ce va bate mereu pentru ea !

Femeia,
Femeia este o artă,
Ce trebuie apreciată,
E de valoare,
Ce dă culoare,
În inima unui bărbat,
Care e probat.

Femeie este,
Tandră,
Senzuală,
Sentimentală,
Înțelegătoare,
Dulce,
Frumoasă,
Minunată,
Virtuoasă,
E fenomenală.

Conduce bărbatul,
E deșteaptă,
Cicălitoare,
Și foarte iubitoare,
Frumoasă,
Și mereu acasă,
Și bucătăreasă.

(2010, 13 noiembrie)

ROMANȚA IUBIRII

Iubirea, floarea cu petale de diamant,
Floarea care atrage iubirea eternă,
Așezând-o în grădina de smirnă,
Făcând petale mari de jurământ.

Mă-ndrăgostesc !
Mă simt ciudat,
Mă simt ca floarea fără apă,
Aș vrea,

Aș vrea ceva,
Doar zâmbetul unei femei.
Mă alintă,
Mă vindecă,
E medicamentul meu,
Hrana mea de-o viață,
Lumina ochilor mei,
E a mea speranță.

Când o sărut,
Pe-ai buze atât de dulci,
Parcă simt că plutesc,
Sunt norul,
Sunt aerul,
Sunt natura care
ajutorul mi la dat,
Îi mulțumesc,
Am întâlnit cu înger,
Femeia,
Femeia care mă face să trăiesc,
E viața,
E aerul pe care-l respir,
Sângele fierbe-n mine,
Cât de mult o iubesc,
O stimez,
O apreciez,
E femeia mea.

Stele,
Soarele,
Sunt martori,
Cât de mult o iubesc,
Ce e pentru mine,
Ce simt pentru ea,
Mi-aș da viața pentru ea,
Doar s-o văd mereu zâmbind,
Tristă să nu fie vreodată,
E femeie,
Ce merită să fie iubită,
Și mereu fericită.

(2010, 13 noiembrie)

ROMANȚA MUZICALĂ (NE-AM CUNOSCUȚ)

Ne-am cunoscut dintr-o întâmplare,
Tu !
Eu !
Legarea destinului cu firul amorului etern,
Am devenit ca niște frați,
Am devenit cei mai buni prieteni,
Și au trecut:
Secunde,
Minute,
Ore,
O zi,
O săptămână,
O lună,
Un an,
Zece ani.

Ne-am reîntâlnit,
Tu și eu,
Te văd !
Mă vezi !
M-am îndrăgostit de tine !
Cred că, și tu de mine.
Ochii-ți e ca diamantul,
Părul ca firul de aur,
Chipul de înger,
Și buzele roșii...!?
Să le sărut profund.
Tu vrei?
Ce spui?
Ai vrea?
Ți-ar place?
Da !? Îți mulțumesc !
Cu amorul etern ce ți-l port,
Cu bucurie,
Cu onoare,
Căci, de ce?
Deoarece, te iubesc.

Cum? Cât?
Foarte mult, frumoaso.

Afară-i toamnă,
Ne transmite emoția sa ceea...
Violetă,
Galbenă,
Verde,
Neagră de frumoasă.
Asta-mi e verdictul ei.

Adu-ți aminte plimbarea noastră,
Prin parcul pe aleea lui Michael,
A fost frumos,
Peisajul era dintr-un tablou,
Merita desenat.
Mergând de mână, unul cu altul,
Tu și cu mine,
Tu și eu,
Eu și tu,
Noi amândoi.
Afară-i era frig,
Vântul bătea,
Și-n față ne răzbea,
Nouă nu ne plăcea.
Vântul parcă-i supărat,
Și puțin needucat,
Nu ne-a respectat,
A început mai tare,
Și cu stropi de ploaie,
Pe a noastră față.

.....

Am plecat spre a noastră casă,
Ea la ea,
Și eu la mine.
Și înainte de-a ne despărți,
I-am dat o sărutare,
Pe-a ei gură înmiresmată.
Pentru a mă visa la noapte,
Cât iubirea ne e de mare,
Cât țin și o iubesc,

Eu pe ea cu sufletul meu.

(2010, 05 decembrie)

ROMANȚA PENTRU ALEJANDRA

Mă simt un ciudat,
Mă port ciudat,
Nu sunt pieptănat,
Par nearanjat,
Și par hidos,
Urât de tot.
Vreau,
Vreau doar un mic sărut,
De-al tău, iubita mea.
Ale-Ale-Alejandra
Ale-Ale-Alejandra.

Știu, floarea mea,
Trandafirul meu,
Iubirea ta,
Iubirea ta nu-i gratis,
Costă,
Costă bani și haine foarte multe,
Fac absolut orice,
Pentru tine,
Dragostea mea,
Amorul meu,
Iubirea mea,
Soarele meu,
Ce e mereu pe cer,
Te iubesc,
Ale-Ale-Alejandra
Ale-Ale-Alejandra.

Iubirea noastră-i mare,
Intrăm în poveste de carte,
Romantică,
Cu noi doi,
Tu și eu,
Eu și tu.
Ochi tăi albaștrii,
Buzele subțiri,

M-au fermecat,
Mă simt vrăjit,
Amețit,
M-ai cucerit,
Dintr-o mică privire,
De puțină iubire,
Ești inima mea,
Ce-mi bate mereu în piept,
Ale-Ale-Alejandra
Ale-Ale-Alejandra.

(2010, 14 noiembrie)

ROMANȚA ROMÂNILOR

Doamne, ocrotește-i pe români,
Pe frații din lumea-ntreagă,
De al nostru pământ le este dor,
Și muncesc de răzlesc cu multă forță,
Sănătatea e cusută cu fir de aur ori de argint,
Suntem răzbiți de-o furtună...
De la cei de sus din guvern.
Frați români, frați creștini,
Haide noi să oprim furtuna,
Să scăpăm de-a mai suferi,
Să trăim liniștiți după munca ceea de-o viață,
Doamne, te rugăm frumos pe tine,
Să trăim și noi puțin mai bine,
Copii stă să crească...
Și nu prea avem ce pune pe masă.

Casa părintească să nu fie amintire,
Amintire tristă, de când eram copil,
Vreau ca mama și al meu tată,
Să trăiască ca doi oamenii creștini români,
Cei care sunt plecați colo departe,
Și muncesc, muncesc atât de mult,
Pentru un viitor mai bun,
Unii sunt oameni de valoare,
Și-o i-au de la început acolo,
Plantându-se ca și o floare de iubire.

Doamne, Doamne Românie,
Țara bună, țara mea,
Și cu glas tare:

O iubesc, e România mea.
Sunt român și nu-mi e rușine,
De-al meu pământ istoric,
Să cântăm cu glasul tremurând
și cu lacrimi ai noștrii ochii:

Deșteaptă-te, române
Doar iubirea ne rămâne,
Pe iubitul nostr' pământ,
Cu valori de așezământ.

(2010, 28 noiembrie)

ROMANȚA SOARELUI

Sunt pe cer,
Căldură împart și pe pământ,
Apar,
Dispar
Printre norii atât de albi,
Răsăritul meu e iubire
Cu raze de amorul etern.
Sunt sus,
Sunt jos,
Ba în stânga,
Ba în dreapta,
Dușman-mi e vântul,
Și prietenul omului,
Sunt creat de Dumnezeu,
A încălzi aceasta planetă
De când e acest pământ.

Sunt baghetă de căldură pământescă –
În fiecare țară de pe acest sfânt pământ –
Nimeni nu au putut să mă cunoască,
Sunt bun, dar razele îi va pun în mormânt.

Marea vrea s-o mângâi lin nițel,
Aș vrea să fiu măcar un vițel,
Nu mai vreau să fiu soare,
Sau să fiu chiar ninsoare.

Pământul ne dau fructe bune de mâncat
și de vândut într-o piață.
Și pământ trebuie muncit să producă
grâu ca să se facă pâine pentru oameni.
Dar mă bucur că nu-s respins,
Și puțin iubit,
De preaiubitul popor,
Că-i ajut și eu puțin pe ei.
Razele se lungesc de bucurie,
Peste acest binecuvântat pământ.

(2010, 01 decembrie)

ROMANȚA TÂNĂRULUI POET

Tânărul poet ne duce mai departe cultura scrisă,
Nu trebuie criticat dacă-i la început de drum,
Trebuie încurajat, ca ale sale poeme să fie bune,
În care oamenii să-l citească și să-l înțeleagă.
Poetul e cufărul cu o comoară
de cuvinte numită – poezie -,
Poemele slabe sunt criticate foarte aspru,
Poemele bune sunt criticate că-s neînțelese,
Oare tânărul poet cu criticile dure va mai scrie?

Critici buni, din minunata țară frumoasă numită România,
Vă rugăm, vă rugăm în numele literelor
ori a strofelor așternute pe hârtia,
unde tânărul poet s-a chinuit evocând talent.
Haideți ! Ce spuneți?
Poetule, scrie poeme frumoase, nu copia, scrie poeme
din al tău cap, din al tău har dacă îl ai.
Poți fura un vers, o strofă, o poezie,
dar nu poți fura talentul poetului.

Cu oameni fără habar de poezie și critică,
dar va mai exista tinerii poeți?

(2010, 29 noiembrie)

ROMANȚA UNEI NOTE MUZICALE

Mă simt într-un portativ,
Care-i pozitiv,
Cu sunete atât de fonetice,
Cu versuri poetice,
Mă simt o notă muzicală,
Dintr-o melodie rară,
La început eram un DO,
După ce bine m-am închegat,
Brusc am fost schimbat în C,
Care este DO-ul notat,
În tipul internațional.

Tic-tacu-ul de la ceas,
Ori bătaie de inimioară,
Și muzica are și ea,
La fel ca și omul,
Dar ca și obiectul,
Bătăile ei lente,
Numite în timp,
Sunt cântate agale,
Într-o singură bătaie,
Unele note de-ale mele,
Au bătăi câte două,
Unele câte trei,
Și așa mai departe.

Pe portativul de pe hârtie,
La început de melodie,
Se află cheia SOL,
Și la fel și cheia FA,
Și cum pe partitură,
La mijloc este cheia DO,
Care ea se numește soprană,
Ori mezzo-soprană,
Pe sunete joase,
Ori cele acute,

Trebuie calculat,
Și bine numărate,
De așezat pe partitură.

(2010, 17 octombrie)

ROMANȚA VALSULUI VIEȚII

*„Foaie verde pași de dans,
În viața ce ne-a rămas,
Cu necazuri și cu bucurii,
Asta-i legea vieții.”*

Necazul pățit are două fețe,
una pozitivă,
una negativ,
și margini cusute cu ață albă,
că-i din raiul dumnezeiesc.
Ori ață neagră că-i din
iadul cu cărbuni încinși.
Tango-ul e romanța unui noroc
de amor.
Când te ajută iubirea ceea ce-i
roșie-albastră, roșie-galbenă
și foarte rare ori roșie-negru.

Valsul vieții are părți îndoliate
cu vărsări de sânge,
Când e război și lupte profunde
între părțile alcătuite.
Valsul vieții este:
viață-moarte,
deștept-prost,
lung-scurt,
bucurii-supărării.
Tangoul este o carte de cuvinte romantice
ale vieții, a două persoane,
tânăr cu bătrân,
copil cu bătrân,
copil cu mamă,
copil cu tată,
bătrân cu nepoată,
nepot cu bunică.
Fila unui vals de tango silențios
cu crime, vărsări de sânge,

trafic de organe,
canibalism,
diabolism cu crime din romane,
auzite ori citite.

.....

Valsul vieții au pași domol de dans,
Cu pași repezi în lupte cu negativ,
Care face orice om pătruns.

(2010, 06 decembrie)

ROMANȚA VISULUI

Am plecat,
În lumea fără durere,
Pot să zbor,
Fără avion,
Și cobor atât de ușor,
Fără parașută,
Parcă sunt un fulg,
Văd pământul și este atât de departe,
Și atât de jos,
Parcă ar fii pe un drum de sat,
Cu gropi adânci ca unui ceaun.

Casele par atât de mici,
Zici că-i punctul,
De la finalul,
De versul terminat,
Unei poezii cu rimă,
Oamenii parcă ar fii niște purici,
În blana unui câine de țară,
Acest zdrențuros,
Și cu blana în ghemotoace,
Parcă-i un ghem,
De ață din blana,
Făcută de la oaia,
Lui Vitoria Lipan,
Din Baltugul,
Romanul cel etern.

Am ajuns pe pământ atât de ușor,
În picioare am aterizat,

Ca un erou am fost...
Dar așa m-am simțit,
Parcă sunt un vagabond care zbenguie,
De-a zbura ca un aeroplan,
Soarele a ieșit puțin din acei nori albi,
Parcă mi-a făcut cu ochiul,
Și vântul a început de-a bate,
Și eu am zburat ca un avion,
Și spre el mă îndreptam,
Și cald se făcea apropiindu-mă...
Și era atât de frumos,
Ca și chipul mamei,
Atât de tare pot spune că,
Strălucea atât de tare.

Zăresc în zare niște munți ciudați,
Cu chipuri de maimuțe,
Și brazi de pe ei ca niște banane,
Și niște fluvii cu apă atât de cristalină,
Că părea o oglindă de dorințe,
Îndeplinite cu aruncare în ea,
Măinile și-a te putea spăla pe a ta față,
Să fie curată ca un cristal,
De figură omenească,
Ca de un înger cu aripile,
Eternități și fosforescente,
Și când soarele dispăre,
Între norii albi de puf,
Eu mă trezesc în pat,
Cu pene albe și mă întreb:
Oare chiar am visat?

03 octombrie 2010

ROMANȚA AMORULUI MUT

Te văd !
Tu ești?
Sper să nu fii tu !
Imaginația să-mi joace feste,
E-adevărat?
E-adevărat, femeie dragă?
Cum s-a întâmplat?
Ce ce ți-am greșit?
Te-am supărat cu ceva?

Te-am agresat?
Nici o palmă nu ți-am dat,
Nu-nțeleg, de ce erai cu alt bărbat?
Mhhh ! Pe mine m-ai uitat?
De mine nu ți-a păsat?
Pe mine m-ai aruncat?
De ce? Pentru ce?
Pentru amorul adânc altui bărbat?

De ce, Doamne?
De ce, Doamne tocmai mie?
Spune-mi, femeie?
Spune-mi fără ocolișuri,
Spune-mi tot ce știi...
Dar fără minciuni, ci doar adevăr,
Acum ai încredere în altul?
În mine nu m-ai ai încredere?
E sunt de domeniul trecutului,
Eu sunt o veche poveste?
Mhhh ! Sau un coșmar?
Spune-mi, femeie?

Mulți bărbați ai mai rănit,
Inima-mi spune că, te simte...
Te simte, atât de bine, iubita mea,
Sau fosta mea iubită,
Nu? Așa crezi tu !

De ce zâmbești?
Am spus o glumă bună?
Spune-mi, de ce?
Ne-am împăcat?
Vrei să fim din nou împreună?
Deși, eu nu cred așa ceva,
Te iubesc !
Inima mai bate pentru tine,
Chiar dacă tu o persiflezi,
Mă doare !
Mă doare amorul tău mut,
E mut față de mine,
Plâng ! De ce?
Nu mai pot, oare de ce?
Dar tu mai știi după câți ani?
Noi ne-am despărțit acum,
Mai știi?
Mai știi, fostă iubită?

Când noi ne-am cunoscut
și ne-am plăcut și am rămas
împreună ca un cuplu.

.....

Te vreau, lângă mine,
Te vreau în pat,
Te vreau în vis,
Te vreau, te vreau,
Te vreau peste tot.

Tu, nu vrei !?

(2010, 27 noiembrie)

ROMANȚA DE TANGO

Dansul romantic trebuie să-nceapă,
Și trebuie simțită adânc fiecare clipă,
Muzica se aude, picioarele se mișcă,
Ca la balul cu prinți și prințese cu mască.

Trebuie s-o conduc,
În tango-ul petrecut,
Femeia,
Femeia pare ușoară,
O simt,
Să pară iubită,
Aproape,
Unul de altul,
Buză lângă buză,
Picioarele se mișcă,
Noi,
Ne privim, ne adorăm,
Ochii ei,
M-a hipnotizat.

Ritmul melodiei îl simt,
Picioarele se mișcă, fără voia mea,
Tandrețea noastră,
Doar asta contează în dans,
Mă simt un prinț,
Iar ea o prințesă,
Plăcerea dansul mă cuprinde,

În tot corpul meu.

Romaña de tangou,
Dintre mine și ea,
Se petrec în timpul dansului,
Îi declar iubirea mea eternă.
Romaña de tangou,
Mângâierile noastre, în timpul dansului,
Sărutările purtate,
Unul alteia,
E doar romaña de tangou.

(2010, 15 noiembrie)

POETUL CA ȘI MEDICUL

Poetul ca și medicul
el te vindecă.
Poetul prin poezie
te vindecă prin poezie,
vindecarea sufletului unui om.
Doctorul vindecă omul fizic,
dar nu ca poetul sufletește,
deci amândoi se completează.
Sunt vindecătorii al acestei planete!

Instrumentul de operare pentru poet
este stiloul ori pana, iar cel al doctorului
este bisturiu.
Medicul ne învață să fim sănătoși.
Poetul ne învață să fim inteligenți prin citirea
poeziei sale și să fim mai iubitori
de persoana iubită.

Poetul când plânge, plânge cu,
cuvinte, versuri, strofe de poezie.
Doctorul plânge cu sânge, față de
al nostru poet.

Toți ne-ntrebăm ce este un poet?
Poetul e instrumentul cuvintelor, a poeziei.
Toții ne-ntrebăm ce este un doctor?
Doctorul e instrumentul organismului uman.

Cartea e punctul sensibil unui poet

pe care noi îl citim.
Filele cărții sunt anii ori secole
în poetul va rămâne vindecătorul
unui suflet, sufletul trist de om.

Poetul e viață,
Poetul e știință,
Poetul e dragoste,
Poetul e cultură,
Poetul e vindecare,
Poetul e informatorul Domnului.

.....

Poetul ca și doctorul nu are viață personală,
Ne vindecă sufletul și trupul nostru,
Care prin a lor har vine de la astru,
Finețea literelor și-a bisturiului e croială.

(2010, 29 noiembrie)

CE E AMORUL?

Ce e amorul? E întâlnirea
A două trupuri tainice,
Apropierea lor aduce scânteie
În pieptul etern de fantezie.

Semnul mic brăzdat de ea
Inima lui îi bate cu putere,
Atingerea ei pe trupul lui,
E farmecul dintre bărbat și femeie.

Își leagă sufletul cu iubire
Strâns ca să fie pe veșnicie,
Ea aduce glasul trupului
Și el trosnește cu plăcere.

Vulcanul erupe în inima
Ce bate puternic și tare,
Când se atinge puternic
Ca un cutremur de trup.

Mâna ei atât de suavă

Îi atinge trupul lui muntos,
Părul ei bălai și atât de des
Ce-i mângâie trupul foarte agale.

Trupurile le sunt curgătoare de ape
Fierbinți ce curg în neștire,
Sângele stă să răbufnească
Din a lor corpuri de iubiți.

(2010, 13 noiembrie)

CE E IUBIREA?

Ce e iubirea? E arta sufletului
Când iubești și ai liniște sufletească,
Și când te simți deasupra pământului,
Ca pasarea românească.

Semn mic ea va da, atunci
Bărbatul începe și prinde curaj-voios,
Deoarece la al ei suflet ar avea cheie,
Dar el devine ambițios.

Cu atât mai adevărată este
Ca iubirea lor să fie necondiționată,
Sa-i oferi bucata inimii tale în liniște,
De parcă este donată.

Dacă al lor iubire este
Atât de mare ca inima ce bate tare,
Și este ca cerul albastru românește,
Și iubirea este mare.

(2010, 10 noiembrie)

AMORUL ROȘU

Amorul roșu circulă prin vene,
Simbolul iubirii mele eterne,
Ajuns subtil la a mea inimă,
Care bate atât de calmă.

Amorul roșu de femeie iubită,
Buzele roșii care tare se agită,
Să-mi atingă ale mele buze,
Ca ele să se cupleze.

Femeia e amorul meu roșu,
E anotimpul și pițigoiiul meu roșu,
Amorul e puterea unui cuplu,
Dintre bărbat și femeie, de exemplu.

(2010, 20 noiembrie)

AMURG DE IARNĂ

Amurg de iarnă cu fulgi de nea,
Cad pe treptele gerului cumplit,
Cad câte un glonte ghiunea,
Ca să fiu un om fericit.

Pământ a început să îmbătrânească,
S-a albit atât de rău, săracu,
Este timpul să se cunoască,
Neaua cu pământul lui Eminescu.

Privesc spre cerul de amurg de iarnă,
Moș Crăciun omul bătrân cu barbă,
O să vină la copii cuminți cu insignă,
Cadouri multe să primească, nu degeaba.

Fulgi de nea cad pe ritm de colind,
Aducând bucurii la casele de prunci,
Emoțiile colindelor de iarnă te cuprind
De sufletul bun și bunătăți să mănânci.

(2010, 21 noiembrie)

CĂRȚILE DIN BIBLIOTECĂ

Cărțile din bibliotecă,
Sunt mâncate cu mare poftă,
De moliile nemâncate,
Cam de două săptămâni jumătate.

Încetul cu încetul,
Cărțile încep ușor a dispărea,
Iar copiii din a noastră școală,
Carte îi e un mare dușman,
O urăște din cale afară,
Nu o vrea nici în a sa față.

Cartea plină de povești frumoase,
Chiar poezii și basme,
Ce te-nvață lucruri bune,
Și copilăria de ți-o unge...
Tu aminte vei avea, adult,
Despre cartea, că ți-a fost ca un amic.

Carte nu există pe acest pământ,
Care să te facă un om incult,
Dar ea un destin mare destin avea...
Cine o citește, habar să aibă
de orice și orice domeniu.

(2010, 23 noiembrie)

CĂȚELUȘUL

Am un cățeluș mic și frumușel,
Este maidanez puțin cam flocoșel,
El pe stradă a fost născut,
Dar la mine acasă l-am crescut.

Și când îi este foame rău spune:
Ham-ham, ham-ham, ham-ham,
Și dă din a sa codiță de bucurie,
Și-mi latră:
Ham-Ham, Ham-Ham.

Și când pisica vecinului Mitică,
Apare la mine-n curte,
O alergă atît de tare,
Și latră:
Ham-Ham, Ham-Ham.

El iubește mult copii care-s cumiți,
Și își ascultă ai lor părinți,
Care papă când li-se spune,
Că și cățelușul ascultă,
Pe a lui stăpână,
Și latră:
Ham-Ham, Ham-Ham.

Hai copii, spuneți-mi ce nume să-i punem,
La cățelușul mic,
La fel ca voi,
Numele al micului cățel,
Să se cheme
Bubu.

Țițițiți, cățeluș mic unde ești?
Apăru în fața mea,
Și dădea din a sa coadă,
Și a lătrat:
Ham-Ham, Ham-Ham.

Bubu, haide aici pentru copii,
Să-i ducem la culcare,
Pentru somnul de visare,
Bubu-i tare bucuros,
Și latră voios:
Ham-Ham, Ham-Ham.

(2010, 15 octombrie)

CARTEA

Așezământ de pământ,
Pe cetatea pură eternă,
De cuvinte, de control,
Ce implementează literatură.

Limbajul cusut cu fire literare,
Aplicațiilor paginilor de hârtie,
De picături de memorare destinat,
Pe baza datelor de scriere.

(2010, 25 noiembrie)

CASA PĂRINTEASCĂ

Anii copilăriei am făgăduit în ea,
Și de frigul iernii ne adăpostea,
E frumoasă ca a mea mamă,
La fel mă ocrotește cu mare seamă.
Timpul a trecut și a îmbătrânit,
Odată cu ai mei părinți,
Acest loc va deveni o amintire,
Pline de lacrimi și de bucurie.

Vreme bună și bună vreme,
Casa părintească din basme,
Și ea nu se vinde că-i sfântă,
Deoarece pentru mine-i perfectă.
Vremea rea și reaua vreme,
Pentru casa de poveste,
Cu glasul timpului de vechime,
Cu amintirile din a mea copilărie.

Casa părintească este un memorial,
Din a mea copilărie expusă pe material,
Pusă pe pereții de amintire,
Cu fotografiile din a mea copilărie.

(2010, 23 octombrie)

CRITICII MEI...

Într-o vază știi câte flori așezi,
O carte știi câte pagini are...,
Dar un pom știi câte frunze are?
Dar câte picături de ploaie când plouă?

E ușor de-a face o critică,
Spunând că nu-i porți pică,
Și spunând că sunt versuri goale,
Care nu au nici o mică valoare.

E simplu de corecta pe altul,
E greu a te corecta pe tine însuși,

E bine de-a critica uitându-te în ograda ta,
E bine față de orșicine ar fii...

Critici voi, oameni de vorbe goale,
E ușor de-a spune vorbe fără gust,
Dar versurile sunt ușor de scris,
Dar greu de întreținut față de voi.

Soarele să vă fie mintea,
Luna să vă fie gura,
Natura să vă fie mâna,
Iar cenușa inteligența.

Versuri înșiruite pe foaia curată,
Strofe cu versuri de valoare,
Bun simț și respect,
Cine știe să te citească.

(2010, 27 octombrie)

DE CÂTE ORI, IUBITĂ ANGELICĂ...

De câte ori, iubită angelică cu părul de aur,
Te privesc dulce cu formele tale de augur,
Soarele-mi martorul cât de mult te iubesc,
Femeie iubită, valoarea ce mă face să zâmbesc,
Iubirea ce ți-o port nu are nici cuvinte îndeajuns,
Tu în al meu și suflet cu stropi dulci mi-ai pătruns,
Aș fi în stare să trec mările și oceanele, pe jos,
Și nu să îți demonstrez că, sunt bărbat curajos,
Vrea să vezi că, te iubesc mai mult pe astă lume,
Și pentru tine, voi face să trăim ca-n bame,
Ești iubită și a mea prințesă frumoasă – floare,
Mi-ai dat culoare, viață și puțină valoare.

.....

De câte ori, de câte ori, femeie să-ți spun că te iubesc,
Și de fiecare dată, iubito mai făcut mereu să zâmbesc,
Pentru mine, ești cerul plin, brăzdat de multe stele,
Și mereu să-ți fiu cel care-ți aduc bucuriile mele.

(2010, 07 noiembrie)

DOMNITORUL MIRCEA CEL BĂTRÂN

Domnitorul Mircea cel Bătrân,
În Țara Românească-i stăpân,
Cu Imperiul Otoman fără antract,
Trece Dunărea într-un mare impact,
Cu fruntea unei forțe însemnate,
Bazându-se pe armata cât o cetate,
Și se opune într-o luptă deschisă,
Pe deasupra de cetate închisă,
Zid de piatră și gros ca un balaur,
Și atât de înalt ca un centaur,
Armata Țării Românești înfrânge,
De avangarda otomană se disjunge,
Împădurit mlăștinos numit Rovine,
Stă domnească făclie de acțiune,
După o luptă dată lângă Argeș,
Pierde tronul fără interes,
Strategia militară abordată,
O oarecare faimă câteodată,
Calitate de principe de creștin,
Vasal a regelui maghiar anticreștin,
Cruciada anti-otomană inițiată,
Încoronate a nobilimii de cruciată,
Șade Mircea cel bătrân brumăriu,
Lamentabil ca dezastrul de onorariu,
Domnitorul poartă o coroană dublă,
În costum specific de mare amigdală,
Strălucind frumos pe frunte,
Destinat faimos ca un munte,
Cu părul netăiat și o coroană similară,
Pantalonii sunt strâmți ca o ceară,
Acvila pe genunchii pantalonilor,
De mătase pură ca ceea a copiilor,
Încălțăminte are vârful ascuțit,
Ca arma unei lupte de asfințit.

02 septembrie 2010

ESENȚA FEMEIASCĂ

Din mine a ieșit o altă parte, al doilea trup,
nu-i bărbătesc, e ceva nou.
E creația divinului să fie jumătatea bărbatului.
Ca cei doi să de-a roade altor oameni,
oameni la fel ca și ei,
băieți și fete,
ca lumea să se umple puțin câte puțin,
unul câte unul,
ca pământ să nu fie singur,
să fie locuit.

Femeia e darul etern și sufletul altor suflete,
creatoare de suflete,
dându-le naștere și ce-i important,
doar cu ajutorul bărbatului.
Femeia, a creat fardurile pentru ea,
iar cu anii, mileniile, deceniile,
s-au păstrat până în prezent.

Femeia,
poate face paradisul în infern.
Femeia,
poate face iadul în rai.
Femeia,
poate face raiul în iad.
Femeia,
poate face vara în iarnă.
Femeia,
poate face iarna în vară.
Femeia,
poate face ziua în noapte.
Femeia,
poate face noapte în zi.
Femeia,
poate face soarele în lună.
Femeia,
poate face luna în soare.

Femeia îi muzica de imn de țară
și bărbat versurile.
Femeia îi modă și bărbatul
război, luptă, istorie.
Filele gazetelor din toată lumea
se vorbește ce reprezintă femeia,
ce este și ce va fi.

(2010, 06 decembrie)

ELEGIAC

Mă simt rece,
Sunt marmură de bună calitate,
Albă ori neagră,
Adus de peste ocean, cu ușurință,
Pe vapor și avion,
Poate elicopter, nu se știe sigur.
În jurul meu sunt și de lemn,
Unele la fel ca mine,
Dar făcute prost, eu sunt bun.

În fața mea,
Ori că-i sârbătoare,
Ori că-i Duminică,
Ori ziua celor adormiți,
Vin și în spatele meu pe carcasa veșnică,
Așează buchete de flori.
În fața mea, jos pe pământ,
Aprind lumânări,
Românești,
Ori grecești,
Ori candelile ca lumina să nu se stingă,
Ca adormitul să fie luminat,
Și pe lumea nouă.
Unde e acum !

Ce jelesc,
Dar foarte tare,
Se țin de mine, mă enervează,
Și pleacă.
Eu tot singur rămân aici,

Printre atâtea cruci,
Indiferent ce vreme e afară,
Primăvară,
Vară,
Toamnă,
Iarnă.
Ori că-i cald,
Ori că frig,
Sau ploua, trebuie să stau aici.

(2010, 15 noiembrie)

E SEARA DE CRĂCIUN (COLIND)

E seara de crăciun,
Cînd s-a născut Iisus,
În Betleemul Iudeii,
Zilele lui Irod regele,
Colindul colindelor !
Magii de la Răsărit,
Au venit în Ierusalim,
Colindul colindelor !

E seara de Crăciun,
Cel ce S-a născut?
În ziua de Crăciun,
Răsărit steaua Lui,
Am venit la Iisus,
Colindul colindelor !
Să ne închinăm Lui,
Ierusalimul pentru el,
Colindul colindelor !

E seara de Crăciun,
Pentru creștinul bun,
Și tu, Betleeme,
Pământul lui Iuda,
Maria, mama Lui
Îi și mama omului,
Colindul colindelor !
Ne binecuvântează,
Ca de bobotează,
Colindul colindelor !

E seara de Crăciun,
Bucuria copiilor,
Ninsoarea-i lege,
În ziua de Crăciun,
Colindul colindelor !
Omul de zăpadă,
Este un om de pază,
Frigul îl mai ține,
Pe omul de zăpadă,
Colindul colindelor !

E seara de Crăciun,
Bradul de împodobit,
Cu lucruri specifice,
Cu forme ciudate,
Colindul colindelor !
Pe bradul cel verde,
Cu beteala de nădejde,
Luminițe de tot felul,
Și cu forma lui Iisus,
Dar forma așteptată,
Ceea a lui Moș Crăciun,
Colindul colindelor !

E seara de Crăciun,
Vă urez cu mult drag,
Un Crăciun Fericit!
Colindul colindelor !
Domnul Iisus,
Care-i mai presus,
Masa bogată să aveți,
Cu bunătăți Domnului,
Colindul colindelor !

(2010, 17 octombrie)

EPIGONUL DIN MINE

Stau și cetesc cartea unui mare epigon de mare seamă,
Zilele, anii au trecut cerneala din stiloul creației cu aramă,
Cufundarea mea în imaginația din visul nopții cu stele,
De rime cu ritm și jonglerii de cuvinte pompoase cu strofele,
Parcă sunt un gras și nu plin de grăsime, ci de versurile vieții,
Slăbirea se face prin cultură, prin arta de-a citi mult cu aspirații,
Catalogat un luptător al poeziei clasice și venerat epigon modern,
Și trasez linia strofelor cu mare grijă să iasă un ritm bun și etern.

Privesc epigonii ce-au scris în același limbă și termenii săpați adânc,
În literatura veche română cu înțelepciune și litere ale gândirii de prunc,
Cum proverbul ne spune cu mare ușurință „, Românul s-a născut poet „,
După un vers ori o strofă ne putem da seama înțelepciunea unui poet,
Mulți tineri devin poeți după despărțirea de persoana mult prea iubită ,
Ori probleme din viața cotidiană a fiecărui amator de poezie cu căciuliță,
Prin a te revendica de-a fii mai bun în arta poetică este cultura fără celulită
Stare poetică te face ați exprima în versuri și rimă viața fără ocolișuri fără bubiță.

Cărți de aur literar, Eminescu, - strofe de cuib cu înțelepciune literară,
Fiecare epigon înainte de-a crea o artă literară numită poezie, el se inspiră...
Unde aceea operă să fie mai originală de unde s-a documentat,
Urechile lărgindu-le cu spor de a auzi criticile asupra operei segmentat,
Poezia chiar dacă nu are rimă, ea tot intră în categoria de poezie, dar cu vers alb,
Învechirea unei poezii o face mai apreciată și mai mult citită de copii dalb,
Literatura are nevoie de poeți tineri care să aibă un viitor în lumea literară,
Ceea a cărților de aur din literatură cu propriile manuscrise literare colecționară.

(2010, 11 septembrie)

EVA FEKETE

Ești o floare albastră din cerul sfânt,
Ai venit pe acest minunat pământ,
Al tău chip angelic îi desenat,
De Domnul ce la și colorat.

Te-a înzestrat cu un nume biblic,
În literatură a fi nume valoric,
Poeme scrise cu mult talent,

Scrise toate pe moment.

Toții ne bucurăm a le citii...
În momentele ale vieții,
Eu capul mi-l aplec în fața ta,
Ești o poetă frumoasă și rafinată.

(2010, 22 noiembrie)

EXPRIMĂ-TE PRIN POEZIE...

Exprimă-te prin poezie, iubit poet,
Ce tu ne-ai învățat să vorbim complet,
Cuvintele le stăpânești cu ușurință,
Strofele rostindu-le ca o conferință.

Soarele, luna, cerul și pământul,
Prin care-ți exprimi gândul,
Sunt simbolurile ce te inspiră,
Și pe cetitorii ce te admiră.

Cartea ți-a devenit un bun prieten,
În care-i povestești pe netermen,
Tu așterni și el te ascultă deschis,
Și e pur ca pomul fructifer – numit cais.

(2010, 26 noiembrie)

FĂRĂ TINE...

Numai pot să dorm noaptea,
Stau numai lângă telefon,
Sperând că mă vei suna.
Amintindu-mi când dormeam împreună,
În patul nostru, în cuibușorul nostru de nebunii.
Mă uit mereu pe fereastră,
Poate te zăresc întorcându-te la mine.
Te-am zărit, dar nu erai singură,
Erai cu alt bărbat decît mine,
Oare de ce !?
Așa de repede m-ai uitat?

Nimic nu am însemnat pentru tine?

Pentru a ta iubire.
Cum tot îmi spuneai mereu,
Și spuneai că, mă iubești profund,
Și nimic nu ne va despărți.
Nici pentru mine o altă femeie,
Decât tine.
Nici pentru tine un alt bărbat,
Decât mine.
Toții prietenii îmi spun...
Ca ea să-mi văd de al meu drum.

Încerc să ascund că te mai iubesc,
Și celelalte lucruri de iubire,
Tot ce are legătură cu tine.
Dacă vei fii aproape de mine,
Mi-e frică să nu te sărut,
Deoarece eu încă te mai iubesc,
Ca un mare prost și tembel.
Și îl zăresc pe bărbatul cu care ești,
Mă simt ca titanicul ce se scufundă în mare,
Mă prinzi de braț și mă oprești,
Ca fața tipului să nu fie de ghips.
Va fii din ce în ce mai greu,
Să te ignor, deoarece te mai iubesc.

Îmi spui că, nu va mai fii niciodată,
Ca înainte ceea ce a fost între noi,
Și nici nu va fii vreodată.
Inima-mi bătea tare și tristă,
De cuvinte ce le-ai spus cu mare ușurință.
Știam că este o nebunie ce doream a-ți cere,
Dar asta era varianta mulțumitoare,
Pentru sufletul meu de iubire.
Îmi doresc să fii cu tine,
Chiar dacă umbli și cu el,
Nu îmi pasă! Nu îmi pasă, iubito!
Deoarece te iubesc foarte mult,
Și viața fără tine pentru mine,
Este un capăt de drum și un sfârșit.

Știu că sunt un mare nebun,
Și cum pot spune așa ceva?
Eu să merg pe drumul meu,
Și ea cu el pe drumul ei.
Eu vroiam ca în fiecare secundă,
A vieții mele cu sufletul pereche,

Să-i simt mirosul, fiecare mișcare.
Fiecare atingere de înger frumos,
Și îmi spune să țin minte drumul ei,
Deoarece pot mă duce și eu într-o zi,
Cu viitoarea mea fată de poveste.

Cerul, norii și soarele ce strălucește,
Frumoși ca într-o poveste,
Ei îmi sunt ai mei martori,
Că, am vrut atât de mult ca noi doi,
Să o luăm de la început.
Poate că, eu am fost vinovat cu ceva,
De ai plecat, fără a-mi da nici un răspuns,
Chiar dacă nu era adevărat ori fondat.
Am încercat să opresc timpul,
Am încercat să întorc timpul,
Nu am reușit și nu voi reuși vreodată,
Din mare păcate.

(2010, 24 octombrie)

FEMEIA ESTE BASMUL CEL ETERN

Mă simt ca o carte,
Scris de romancierul Eminescu,
Doar se știe atât de bine,
Femeia este basmul cel etern,
E frumoasă,
Cu un chip de zână bună,
Corpul său e tare profund,
Și ușor ca un fulg.

Femeie cu ochii tăi de diamant,
În fața ta sunt o bucată de pământ,
Iubirea ce tu o dai,
E adusă cu grijă din Rai,
Ești basmul cel etern, femeie,
Ești arta, istoria romanței de iubire,
Ce un bărbat o poartă,
În a sa inimă ce bate,
Agale și lin ca lacul albastru,
Ca și culoarea ochilor tăi,
În al meu suflet de bărbat,
Este de mare valoare,
Care costă iubirea ce ți-o port,

Cu mare, mare dragoste eternă.

.....

Femeia este basmul cel etern,
În cartea sufletului din al meu piept,
Aprobat greu de guvern,
Ca să fiu un om deștept.

(2010, 20 noiembrie)

FILĂ DE JURNAL

Sunt într-o curte,
Cu tobogane,
Leagăne,
Balansoare,
Stând pe-o bancă,
Ea e tare udă,
De ce oare!?
De la roua depusă,
Chiar azi dimineață,
Și privind în jurul meu,
Zăresc copaci cheli,
Fără vreo frunză,
Ele sunt pe jos,
Multe și uscate,
Unele par colorate,
Sunt frumoase.

În dreapta mea,
Este un bloc gri,
Cred că-i de zece etaje,
Mă uit-n spatele meu,
Se auzea ceva,
Cine crezi că era?
O babă de șaizeci și ceva de ani,
Era îmbrăcată în negru,
Mâinile îi erau ocupate,
Cu sacoșele pline,
Cu verdeață de la piață.

Parcă începe să se lase ceața,
Frigul parcă se așterne,
Vântul șuieră ușor,

Îl simt la nasul meu,
Zăresc în depărtare,
O fată tare frumoasă,
O ținea pe-a ei bunică de subraț,
Se duceau la dispensar,
Deoarece, el era în fața mea,
Dar cei tare, văd ceva...
Este mașina de gunoi,
Lua gunoiul în mașină,
Și se aude o persoană vorbind,
Mă uit în dreapta mea,
Absolut nimic !
Mă uit în spatele meu,
Absolut nimic !
Dar când mă uit în partea stângă,
La doi metrii îndepărtare,
Văd un boșorog nebun,
Am văzut că, vorbea de unul singur,
Și vorbea și din umeri el dădea,
Parcă se certa cu cineva,
Amuzant, dar nu-i de râs,
Cred că, era tare bolnav.

Simt miros de ceva,
Cred că, era miros de fum,
O frunză mică cade-n fața mea,
Eu ca prostul m-am speriat,
Dacă mă vedea cineva,
Uite-l și pe ăla, a luat-o razna,
Dar mă uit în stânga mea,
Și aici era un bloc gri,
Frumos nu am ce spune,
Balcoanele apartamentelor era mari,
Dar văd un bărbat de vreo...
Cred că, de patruzeci și ceva de ani,
El intră în bloc tare grăbit,
Aud alarma unei mașini,
În spatele meu din îndepărtare,
Aud lătratul unui câine,
De parcă era lângă mine,
Începe de a-mi fie frig,
Sunt subțire îmbrăcat,
Parcul este tare pustiu,
Doar și frunzele, ce sunt aici...
Îmi vine să mă dau în leagăn,
Sunt mare și îmi este tare frică,

Poliția să nu vină și să mă amendeze,
Mie frică, de parcă aș fii un puștan.
Am văzut într-o mașină tare frumoasă,
Ce marcă era mașina, habar nu am,
Nu mă pricep la așa ceva,
Sunt praf de pe pământ.
Pe cărarea din stânga mea,
Zăresc oameni care trec, o mulțime,
Doar zece ori douăzeci, nu știu sigur,
Nasul mi-a înghețat de frig.

Fata aceea frumoasă, o revăd,
Din nou cu a sa bunică de subraț,
S-a oprit de-ai da să bea apă,
După aceea cele două merg,
Am auzit un miorlăit de pisică,
Nu am putut s-o văd, ce rău îmi pare,
Pe cărare văd un om în vârstă,
Cu multe sticle goale în ale sale mâini,
Cele de apă plată la cinci litrii.
Ce-o face cu ele !?
Îmi spuneam eu în gând.
În copacul de lângă mine,
Aud ceva, dar nu-mi pot da seama,
Cred că era o ciocănitore,
Care ciocănea în acest umil chel copac.
Mă uit la ceas,
Este ora nouă și cinci minute,
De dimineață, care-i foarte friguroasă,
Doar este toamnă și e normal,
La ce mă puteam aștepta?
Să fie cald, cum este și vara,
Oricum nu-mi place acest anotimp,
Anotimpul vara este foarte călduros, fierbinte,
Acum știu c-o să vină iarna,
Crăciunul în care se apropie,
Cu pași repezi și urmează a ne bate la ușă,
Și mai ales, fulgii de nea (zăpada).

Mă șterg la nas,
Deoarece îmi curge,
Nu nasul, mucozitățile lichide.
O doamnă cu ochelari de soare,
Blondă cu părul scurt,
Având pe ea o geacă de piele,
De culoare neagră.

O geantă care cred că, era crem,
M-a întrebat:
„ Știți cumva vreun magazin prin zonă? „
Eu i-am răspuns:
„ Este mai în față „
N-am mințit-o, dar este adevărat.
O doamnă intră în parc vorbind la telefon,
Și am înțeles s-o ia din leagăn.
Uuu! Se dă-n leagăn...?
Mă rog, poate am înțeles eu greșit,
Poate a zis s-o ia din parc.
Acum stă pe bancă,
Pe cărarea misterioasă din stânga mea,
Trece o doamnă care șchiopăta,
Se ține la braț cu fiica ei adolescentă,
Era drăguță, fața nu i-am văzut-o..
După profil din spate am analizat-o pe ea,
Era în blugi și o bluză de trening verde.

Mi-am pus gluga pe cap,
Îmi este frig și mâinile mi-au înghețat.
Văd un porumbel frumos și alb.
Dintr-un bloc, cel de lângă cărare,
Iese un băiat de vrea douăzeci de ani,
Ca să aproximez așa, așa cred.
Având un hanorac alb cu dungi negre pe el,
Dar avea în a sa mână o țigară.
Doamna aceea se ridică după bancă,
Trece pe lângă mine și râde,
Oare de ce? De ce râdea?
Aștept să se facă ora zece,
Să mă duc acasă la căldură,
În spatele meu, aud motorul unei mașini,
Întorc capul să văd cine era,
La volan era un bărbat și femeia sa aștepta să urce,
Se urcă și mașina a plecat.
Privesc cerul care-mi arată soarele ascuns,
Mă uit-n jos și văd o mașină neagră,
Nu știu ce marcă este, dar numărul era...
Stai să-mi amintesc. B 91 NLC.
Degetele mi-au înghețat,
Și suflu să le încălzesc.
Lacrimile-mi curg pe obraz agale,
Pe-a mea față tare frumoasă.
Văd că în locul amenajat pentru câini,
Zăresc un țigan cu un sac în mână,

Observ că, el căuta ceva pe acolo,
Ce poate lua, căcăreze de animal?
Avea o șapcă albastră pe cap,
Am văzut că, a luat ceva de pe jos,
Și frumos a băgat în acel sac,
Ciudat...! Nu am ce comenta !
Sincer m-a lăsat fără cuvinte,
Am crezut că le-am văzut pe toate,
Asta este: „ Vai de mama noastră ! „

Mă uit din nou la ceas,
Ceasul îmi arată că este...
Nouă și treizeci și două de minute.
Lângă picioarele mele,
Sunt trei trabucuri de țigară,
Încerc să văd ce poate fi...
Este țigări Kent scurt,
Nu fumez, nu mă pricep,
Dar de la cei care fumează învăț,
Chiar dacă nu fumez, măcar să știu.
Picioarele mi-au amorțit,
La fel și corpul, de la frig.
Banca este portocalie.
Mă gândesc să mă pregătesc să plec,
S-o sun pe mama,
Să-i spun că, vin acasă,
Și povestea că, m-am întâlnit cu tata,
Înainte de-a veni în parc.
Trebuie să mă duc la magazin,
Să cumpăr niște lucruri ne semnificative,
Soarele a ieșit dintre nori,
Bate direct în mine și este bine.
Văd cinci porumbei pe jos,
Căutând să mănânce.

Mă uit din nou la ceas,
Este nouă și patruzeci și unu de minute,
Mă pregătesc să plec,
Sau să mai stau puțin pe bancă?
Ceea portocalie din parc.
De plictiseală, îmi vine să cânt,
Melodia lui Michael Jackson,
Smotch Criminal.
Ador melodia asta și altele.
Dar încerc să mă abțin,
Să nu par un om nebun,

Care nu are habar de ceea ce face,
Porumbei gata, au plecat, au zburat,
Ce bine-i soarele bate drept în mine,
Mai pot sta să mă încălzesc.
Pe cărare văd două femei cu un cărucior,
Una dintre ele ține un copil în brațe,
Și cealaltă duce căruțul cu un alt copil.
Din îndepărtare aud ceva,
O țigancă, sigur era o țigancă,
Deoarece cu glas voios tare striga:
„, Fiare vechi cumpărăm !).
Am început să sughit, oare de ce?
M-am ridicat după bancă,
Spre a pleca acasă.

(2010, 12 noiembrie)

FOȘNETUL CODRULUI

În codrul cu-al său freamăt înăbușit,
Cu păsări de cântec cu glasul naturii,
Cu acordurile frunzelor ce-s aluminit,
Ce ne-ncântă muzica a codrului vieții,
Și-a eternității.

Râul fin cu apa și valuri melodioase,
Razele soarelui adânc pătrunde,
Pentru ramurile codrului par tăioase,
De aleanul apei dulci, ce depinde
De orișiunde.

Seara nopții albastre cu stele,
Cerule pare ca și-n povești,
De vorbesc chiar și animalele,
Totu-i basm ca să iubești,
Codrul ce-l privești.

Pescărușul albastru și lăstunul de mal,
Ciripește lin, de inima ți-o îmblânzește,
Vizuini mici și strâmte pe râu la mal,
Cu peisaj într-un tablou de poveste,
Dăruind dragoste.

(2010, 03 decembrie)

FRĂȚII...

Afară-i toamnă și este frig,
Și frunzele multicolore cad din pomi,
Parcă sunt niște fulgi de nea.
Lângă un pom înalt zăresc pe cineva,
Era o femeie mărunță de statură,
Avea părul cărunt și foarte creț,
Hainele sale erau groase și negre,
Cu o sacoșă dintr-un material ciudat,
Deoarece părea un câine plouat.

Trecând agale pe lângă ea,
O privesc foarte atent,
Să nu-mi scape anume ceva,
Dar deodată-mi amintesc,
Că o mai văzusem pe aici,
Și-n alte astfel de seri.
Mereu avea o privire absentă,
Pierdută în spațiu și timp,
Parcă era ciudată,
Ori era obosită.
Ceva timp mi-a luat de a-mi face curaj,
De-a mă apropia puțin de ea.
M-am apropiat. Am fost ușurat.
Am întrebat-o ceva ...
Am intrat profund în vorbă,
Secunda, minutul și apoi ora,
Începeau puțin câte puțin să treacă,
Femeia a început de a-mi povesti,
Lucruri pe care o măcina enorm.

„ Am doi băieți atât de frumoși,
Parcă sunt din basme și povești,
Băiatul cel mare, pruncul cel voios,
Stă departe de a noastră țară,
Tocmai peste ocean, chiar în America.
Băiatul cel mic, cuminte ca un prinț,
Aproape tocmai la Constanța.
Am stau o săptămână, două...
Cât la unul, cât la celalalt,
O noapte dulce la unul,

O noapte dulce la celălalt,
Acum am două case,
Două paturi,
Două farfurii de mâncare,
Am două perne la căpătâi.
Am doi feciori,
Am doi nepoței de la unul,
Și doi de la celălalt.
Cel mare are o casă mare,
Ca de poveste,
Zarvă multă cu o droaie,
De oaspeți de seamă mare,
Cu bogății ca-n basme,
Cu bucate de tot felul,
De la animale exotice,
Rare și foarte scumpe,
În care nici un om simplu,
Nu și-le poate permite.
Mă privește cu ochii limpezi,
Și îmi spune de parcă ar porunci:
- Mănâncă, mamă ! –
Eu deodată încep a plânge,
El mă întreabă ce-am pățit?
Nici un cuvânt nu am putut a scoate,
- Uită-te spre mine mamă,
- Ține minte ce îți spun,
- Ești la mine în casă,
- Și nu-ți permit, mamă,
- Ca să te gândești la el,
- La al meu frate.
- Eu aici am de toate,
- El nu are absolut nimic,
- E sărac și e un nimic,
- Și un om fără valoare,
- Și nu merită iubirea ta.
Auzind așa ceva, am încremenit,
Nu am scos nici un cuvânt,
Cum poate spune așa ceva?
De fratele său de sânge.
Îl privesc exact în ochi,
Fără ai rosti vreun cuvânt,
Mă ridic de la masă,
Șacoșică mi-a i-au și plec,
Ca să mă duc la celălalt copil al meu.

E sărac ca și-o furnică,

Casa este foarte mică,
Două cămăruțe este casa lui,
Unde stă el și familia lui,
Cu soția și cei doi copii,
Iubiții mei nepoței,
Cuminți și deștepți,
Respectoși și decenti.
Ora mese a venit,
Toți ne-am pus a mânca,
Dar pe masă doar avea,
O bucată mică de vită,
Care am mâncat toți,
Puțin câte puțin,
Ca să ne ajungă până a doua zi. ,,

Scumpă doamnă,
Poveste-i foarte tristă,
Și de gând ce ai?
Să mă arunc în fața trenului,
Ca să nu-i mai văd urându-se,
Unul pe celălalt.
Asta mi-e poveste,
Și astă îmi va fii sfârșitul.

(2010, 25 octombrie)

FRUMOASĂ-I...!

Cerul albastru ca ai tăi ochi puri,
Buzele tale îmi sunt mereu alături,
Chipul sculptat de îngerul divin,
Făcut perfect unui om creștin,
Părul e din fire de haină eternă,
Pur și fin de pus bine în vitrină,
Glasul vocii tale de femeie pură,
Care e de mare cultură.

Mâinile ei sunt atât de fine,
Mângâindu-le ca să mă aline,
Unghiile-i sunt roșii ca sângele,
Ce fierbe în mine ca toiegele,
Iubirea ce i-o port e foarte vie,
Cu mult amor de preaslăvire,
Fericirea de pe al ei chip,
Cad ca și-un mic nisip.

Mă simt un om de piatră,
Pe lângă femeia-măiastră,
Inima-mi bate pentru ea,
Arătându-mi mereu cărarea,
Știind că o să fie femeia iubită,
De-al meu suflet împodobită,
De amorul cel ți-l port eu ție,
Cu mare acalmie.

(2010, 21 noiembrie)

LA AL MEU MORMÂNT

Mi-au pus capacul coșciugului și m-a băgat ușor în groapă,
Lumea mă plânge și strigă de-a mă întoarce înapoi din groapă,
Părinții mă jelesc cu un mare dor ceresc ca să nu-i părăsesc acum,
Destinul mi-a fost scurt și eu am plecat spre ultimul meu drum.

Toți îmi aruncă pământ pe coșciugul meu de lemn, de brad,
Groparii aruncă pământul până când mă acoperă bine retrograd,
Și îmi aștern pe mormânt coroane multe cu flori de trandafir,
Și lumânări aprinse cu focul eternității pure de leucosafir.

20/21 septembrie 2010

LA MORMÂNTUL LUI GEORGE BACOVIA

Mă aflu în cimitir și vin la al tău mormânt etern de plumb,
Cu-o lumânare violetă să o pun într-o glastră desenat un hadâmb,
Cu flacăra eternă și puțin lugubru ca al tău sicriu de plumb,
Desenat de un mare Demiurg – iubite geniu -, de iamb.

- De ce ai plecat așa de repede, iubit poet etern?
Ai devenit un înger pur și cu aripile de plumb,
O stea ai devenit prin a ta poezie tristă și frumoasă,
Cine te iubește se va închina înspre al tău mormânt.

Îți ud mormântul cu lacrimile celor ce te iubesc,
Cu ce ne-ai lăsat în urma ta de când ai plecat,
Literatura ți-a fost simbolul vieții tale pure,
Și un critic literar de mare seamă de ademenire.

20 septembrie 2010

LA MORMÂNTUL LUI ALEXANDRU MACEDONSKI

Iubite poet ai plecat în lumea ceea fără durere,
Ale tale poeme s-au îmbrăcat în doliu de durere,
Chipul poeziilor tale sunt triste că ai plecat în etern.
Focul eternității arde pentru imnul tău dat de guvern.

Dor zadarnic de când ai plecat cu vaporul morții,
Ai fost ca o fântână de poezie pură a vieții,
Literatura ta a fost ca și-o horă în noapte,
De prietenia apusă a strofelor tale de abilitate.

La harpă la al tău mormânt îți cânt agale,
Despre filozofia morții tale de mare jale,
Sub stelele nopții a gândului că numai ești,
Și ai plecat în lumea celor drepti.

(2010, 06 octombrie)

LA MORMÂNTUL LUI TUDOR ARGHEZI

Am intrat în cimitir și mă îndrept spre al tău sacru mormânt,
Și cum pașii îi fac agale inima începe de-a bate foarte tare,
Tremur tot venit spre al tău mormânt de a-ți pune o lumânare,
Și o floare binecuvântată și stropită cu aghesamă mare.

Am ajuns și privesc, iar lacrimile-mi curg pe obraz cu mare jale,
Și acum îți aprind o lumânare mă închin și îți pun și-o floare,
Îți ating al tău mormânt și îmi vine în minte un mare vers de valoare,
„ Toate scrierile tale sunt acuma adunate în muzeul Demiurgului sfânt „

Onorabile poet – testamentul tău ne este opera ta care ne-ai lăsat-o...
Nouă oamenilor de rând, că acum ești chiar luceafărul divin,
Te-ai întâlnit cu ceilalți mari epigoni ai României de altă dată,
Și vă povestești în versuri de carte și va fi o mare artă.

20 septembrie 2010

LA MORMÂNTUL LUI GEORGE TOPÂRCEANU

La al tău mormânt sfânt acoperit cu multe strofe de poezie de admirare,
Și cu flori albastre ca cerul din fiecare dimineață când luceafărul răsare,
Puritatea sufletului tău le-ai transmis prin a ta sfântă poezie literară,
Ai devenit un mare geniu al literaturii vechi din aceea vreme de comoară.

Îți aprind o lumânare sfântă cu lumină pentru viața anterioară,
Și un mare buchet de lacrima Maicii Domnului de odinioară,
Pământul mormântului îți este uscat și îl voi uda cu agheasmă,
Sfânta ta poezie îți-o aștern pe-al tău mormânt de mireasmă.

Poezia – fratele tău de-o viață – ca o mare poveste romantică,
Lucruri geniale ai așternut pe hârtie care este o poezie atotputernică,
Iubirea ta de literatura veche care îți-a devenit ca și un mare prieten,
Îi povesteai prin scris în versurile angelice și pure ca un hematogen.

20 septembrie 2010

LA MORMÂNTUL VERONICĂI MICLE

Stau în genunchi cu fața la mormântului tău sfânt – onorabilă poetă -,
Îți pun un buchet de flori și îți aprind o lumânare cu respect de gazetă,
Admir trandafirii de pe mormântul tău, dar ai fost și tu o floare eminesciană,
Eternă și nemuritoare ca poeziile divine pe care le-ai scris cu dragostea de
doamnă.

Datorită lui Eminescu tu ai început de-a naște poezie romantică,
Luceafărul răsare spre mormântul tău sfântă și angelică,
Scumpă, doamnă Momoți poeziile tale mi-a uns sufletul meu,
Ca mirul bisericesc ca și cum mi-a fost sfințit de Dumnezeu.

Sărut poza – onorabilă și stimabilă dulce poetă – de pe cruce,
În urma lipsei mele de energie de-a spune – venerată pe cruce -,
Eminescu te-a iubit mai mult ca poezia divină cu mare stimă,
Erai sufletul lui pur și inspirația de-a scrie pentru tine cu inimă.

(2010, 19 septembrie)

LA MORMÂNTUL LUI MARIN SORESCU

Mi-am dorit meu să mă aflu lângă al tău mormânt de artă,
Florii de poveste și lumânări albe care seamănă ca și-o copertă,
Ca și al tău chip sculptat atârnat în biblioteca națională,
Ca un poet de cerc dintre cei mai buni din capitală.

Și visul meu de-a mă ruga la al tău mormânt de literatură,
Enigma poeziilor tale urcă pe scara de-o mare cultură,
Și etern ca ale tale poeme care ne mângâie sufletele,
La necazurile vieții ce ni-le rezervă destinul cu belele.

Literatura veche și cea modernă poartă doliu,
Preaiubite poet – o floare poetică fără orgoliu,
Pentru glasul tău poetic exprimate în strofe,
Cu rime divine literare fără catastrofe.

(2010, 11 octombrie)

LA MORMÂNTUL LUI ADRIAN PĂUNESCU

O! Preaiubit poet, de ce ai plecat așa devreme?
Vino înapoi și mai încântă-ne cu ale tale poeme,
Scrise cu suflet și cu dor – iubit geniu – contemporan,
Acum le reciți îngerilor poeziile tale ca un coran.

Toții îți aștem florii cu jale că ne-ai părăsit,
Ne este dor de-a ta voce sfântă, dar ne-a părăsit
Odată și pe tine, te-am pierdut preaiubit poet,
Și te-ai întâlnit cu ceilalți poeți din același cerculeț.

Întoarce-te, Păunescu fata te plânge de inima mă doare,
Ea ți-a fost ceea mai mare admiratoare,
Te iubim, te respectăm pentru ce ai fost și vei fii,
Îți punem pe al tău mormânt, un buchet mare de florii.

(2010, 05 noiembrie)

LECTURĂ

Citesc o carte veche,
Ce-i plină de poezii,
Ce-i fără de pereche,
Din ale noastre vieții.

Literele de se odihnesc,
Pe fila de carte veche,
Cu versuri ce iubesc,
Ca să-mi fac pereche.

Citind cu pași domoli,
Rând cu rând încetișor,
De vrea a o pârjolie,
Un brad verde înălțișor.

Un vers e un pas de lectură,
Îndrăgind poemul cel etern,
Cu-a sa structură pură,
Strofele ce-scrise modern.

(2010, 12 decembrie)

MATEMATICA, AMORULUI MEU PIERDUT

Mă simt o funcție variabilă a extremelor
amorului meu pierdut.
Multiplicatorul mi-a făcut culegături
cu punctele amorului de femeie.
Inima după pierderea iubitei mele
s-a simțit ca o marginală în care dorul
se atinge ușor în vârful durerii.
Inima-mi bate descrescător în serie
cu pașii mărginiți de sărutul femeii,
numită – iubita mea -, absolutul destinului
și-a divinului de polinomul de iubire.

Iubita mea, amorul meu pierdut în spațiul
de ființa mea comutativă și uneori de inteligența mea
lineară combinată independent.
Femeia este un sistem unitar al inimii noastre
și puțin canonică când e puțin nervoasă.
În vrea atingerea ei într-un mod unic
într-un număr finit la baza corpului meu.

(23, noiembrie 2010)

MIHAI EMINESCU

S-a stins poetul, călimara i-a secat,
El prea devreme-n veșnicie a plecat,
Era grăbit spre lumea de apoi,
El a plecat, dar gândul tot îi era la noi!...

S-a stins poetul, steaua lui s-a reaprins,
Ea ne-ncălzește sufletul, deși-i de neatins,
El cu penița-i fină a înșirat cuvinte,
Care păreau mai dulci, de gura lui rostite.

Măria Sa, poetul, cu lacrimi își umplea,
Călimara când cerneala-i s-a terminat,
Cânta cuvântul sfânt, dându-le el suflare,
Dacă voia Eminescu, vorbea chiar și o floare!

Copiii au crescut, cu vorba-i dulce-n gând,
El ca și cum a fost - oriunde și oricând,
Poetul este unul și viața una-i este,
Soarta-i era prea grea... el o făcea poveste!

S-a stins poetul nostru, plânge și mic și mare,
Plânge și frunza-n crâng, plânge pe câmp și-o floare,
Înlăcrimat e cerul, pământu-i prea tăcut,
Soarele nu mai străluce... el a dispărut!

Plaiul moldav și limba, poporu-i chinuit,
Cu-ntreaga lui ființă pe ele le-a iubit,
Le-a plâns și râs în șoaptă, poetul ne-ncetat,
De ce? Oare de ce... devreme a plecat?!...

Precum focul arde veșnic și se stinge doar o dată,
Credem noi în steaua alba-totdeauna luminată,
Izvorul nesecat de ape, curgător la vale,
Patimile inimii și lacrimi dulci de jale.

Uimit de viață scurtă ce-ai trăit-o...
Noi îți slăvim profesia pe care ai avut-o...
Azi pe cer n-o să apară,
Steaua, ce veghea aseară.

Steaua, care a răsărit,
Și multe inimi te-a-ndrăgit,
Frumoasa zi, frumos pământ,
Unde ne-ai încântat cu poezii.

Dar știi? Ca tine nu mai sunt...,
Și nu cred că or să mai fie-n lume,
Un geniu al naturii vii,
Legenda literaturii romane.

Și mulți credeau că ai să învie,
Ai să mai scrii, dar nu s-a întâmplat,
Azi soarele nu ne-a zâmbit,
E iarna, e ger cumplit.

Prilejul să începi o viață,
Ți-a fost oferit, în astă dimineață,
Ai fost o rază-n umbra aprinsă,
Luceafărul din constelația unită.

Devreme ți-a fost lumina stinsă,
Devreme, dar ți-a fost viața necăjită,
O, rămâi, rămâi la mine !
Cu privirea, chipul, gândul.

Iar în cărțile de română,
Îți v-om aminti cuvântul,
Orice poezie a ta,
Este o iubire de la tine.

Și jurăm: "Nu v-om uita",
Ești al nostru poet național,
Ai devenit și internațional,

În toată lumea... .

V-oi vedea imagini clare,
Pe care le-ai putut descoperi,
O carte veche e mult mai prețioasă,
Un gând frumos pe foaie aranjat.

Să-ți fie caldă inima rămasă,
Și află: " că cei de jos nu te-au uitat ",
Vei rămâne o legendă,
A literaturii romane.

Toții copii și mici și mari,
Au recitat din ale tale poezii,
De la tine, poetul nostru drag,
Am învățat ceva vag.

Că poezia este să gândim,
Să creăm și să iubim,
Noi îți spunem că te iubim,
Pe tine...Mihail Eminovici.

(2010, 09 august)

MURMURUL CODRULUI

Lacul albastru oglindește razele soarelui,
Cu legănatul razelor ultraviolete abstractului,
Și printre ramurile codrului de freamăt,
Și privesc timorat în pădure blestemat,
Gheață mi-se face pe șira spinării fără teamă,
Parcă aș fi într-o poveste de mare dramă.

Aud cum un izvor se aude cum curge,
Apa sună cu ritm de muzică demiurge,
Razele soarelui trec prin ramurile codrului,
Cu abisul adâncului a aerului arivismului,
Cum izvoarele și gârlele au câte un pește,
Și la mal iarbă deasă și pietre multe comuniste.

Cum pupăza și pitulicea - cântă frumos,
Cum pupăza cântă des și spune: Up-up-up,
Și vine și pitulicea și spune: Tin-tian-tien,
Cântul grangurului amintește sunetele,
Melodioase ale unui fluier de animale,

Și mă întreb: De ce cânta păsările?

În natură rolul de stimul să fie jucat,
De diferite sunete și zgomote cu certificat,
Orăcăitul broaștelor, foșnetul frunzelor,
Murmurul pâraielor, scârțâitul copacilor,
Notele fluierului în ruladele pițigoiiului,
Curgerea apei în cântecul privighetorii.

Fluierături în cântecul țicleanului,
Ca un brad bătrân din codrul absurdului,
Și vocea ciocârliei de câmp la cânepar,
Cântecul ciocârliei ca un ecou de țipar,
Armonios al ansamblului de zgomote,
Care se aud pe vamp în stepa de clopote.

Și ascunse în ramurile stufoase de codru,
Ciripind ascunse prinde ramurile de cadru,
Privighetori, pițigoi, cinteze, scații, silvii, sturzi,
Lumina-i slabă și foarte întunecoasă de urzi,
Florile mirosind pe-o rază foarte mare,
Ca și un tei și cireșul sălbatic fără apărare,
De toporași, bujori, ciuboșica cucului,
Florile timpului și a anotimpului.

19 septembrie 2010

MUHAMMED BEN LADEN

Soarta, ți-a fost ca și marea fără apă și viețuitoare marine,
Tu ești uscat ca nisipul fierbinte din deșertul de rușine,
Soarele cerului îți va fii complicele tău de loază, animalule !
Pietrele unui templu de mormânt se mișcă foarte agale ,
Tu, a lumii stăpân grăiești a fi, tu, stăpânul de pustiiuri,
Cuvântul tău, uscat și rece ca un luceafăr adeseori,
Lumea musulmană crezi că, va face parte din planul tău,
Muhammed, flămând de lume, de aur, de pământul cu brâu,
Diabolic, sinistru ca Lucifer când a devenit diavolul de cenușă,
Ca focul etern a sufletului plin de umbre pe inima sculptată ca căpușă,
Măsori timpul și ai acționat ca suport pentru luptătorii afgani,
Și ai vrut un rol militar și principalele puncte de abilitate, de alani.

De conducere cu crearea al-Qaeda a fost insistența lui Azzam,
Luptătorii pot fi integrați în rândul grupurilor de luptă autodinam,
Dumnezeu să îl aibă în pază, este încă în fruntea Jihadului,
Muhammed, mujahedini sa-si concentreze atacurile domniei lui,
Asupra petrolului furat ca leul și hiena cu un chip cognitiv,
O mare parte din veniturile de la musulmanii în mod abuziv.

Muhammed, ajungând la inamicii islamului cu biruință,
Muhammed, omul cu pactul de moartea stăpână cu influență,
Muhammed, posedat de puterea lumii și-a banilor oamenilor,
Privește cu multă ură și blestemă pe Karzai morților,
Aruncase un atentat sinucigaș contra președintelui afgan,
Șansele ca un grup terorist religios și adânc abbevilian,
Peste toată Statele Unite ale Americii au întins lanțul,
Unsprezece, cifra unui ghinion negru ca pământul,
În toate modurile posibile peste mări și oceanele de sânge,
O istorie țesută cu multă migală de minți diabolice strânge,
Mândria, la domnit asupra lumii și popoarelor de lege,
Continuarea unui război de uzura continuă fără-de-lege,
Americani i-au dat o grămadă de bani pentru a forma un grup,
De rezistența în Afganistan împotriva Rusiei ca un mare stup.

10 septembrie 2010

MULIER MORGANA

Secundele pierdute din trenul dragostei caldă,
Ce ți-o port cu unghia ruptă scrisă în agendă,
Ca picăturile de sânge din ochii inimii mele,
În care scriu frumos pe agendă numele.

Oamenii din al meu jur parcă trăia în basme,
Aveai impresia că vorbeau în poezii de boierime,
Bărbați, femeii și copii sunt pe astă stradă,
De clădiri imense ca la și-o paradă.

Zăresc, o dulce femeie cu păr blond bălai,
Avea surâsul blând, vergin înger de plai,
Ochii căprui ca părul lui domn Iisus Hristos,
Parcă mă simțeam un mic albatros.

Frumusețea ei este ca pictura pe pânză goală,
Din tabloul numit – Angelus mulierem – anuală,
Părul pictat cu ajutorul razelor de soare,
Buzele colorate cu sângele de unde doare.

Un val puternic ce îmi zdrobește visele nopții,
A devenit umbra peste viața mea a eternității,
E ca un nor întunecat ce nu mă lasă să ies,
De parcă era scris pe marmore că-s ales.

Mă simt pierdut ca o carte cu file goale,
Trupul Morganei sculptat foarte agale,
Să fie perfect și desenat de Dumnezeu,
Mă închin la el că, pentru mine-i ca un Zeu.

Nu-i nimeni, este singura vreme roșie,
Doar luna noaptea răsare cu duișie,
Ca o viață pustie și în codrul de magie,
Ca îngerul-geniu cu multă energie.

O! te aud, te simt, te văd, te zăresc femeie,
Decât o umbra de om pustiit de animație,
Lovit de mii și mii de glorie de stele de noroc,
Prescris pe marmore calidus de un prooroc.

(2010, 30 octombrie)

NECUVINTELE, ÎN DULCELE STIL CLASIC

Necuvintele, în dulcele stil clasic.
Dezvăluie simpla poveste,
A unui băiat.

.....

Ea îmi oferă un costum medieval,
El se numea „ Necuvintele „ .
Adevărat era foarte frumos,
Și nu s-a mai văzut decât pe vremea regilor.
De ce se numea „ necuvintele „?
Nimeni nu a reușit de a-mi răspunde,
La mica mea-ntrebare,
De parcă le era frică de-a vorbi.
Oare de ce?
Ce are așa special, diabolic, sinistru,

Cu acest costum frumos și fărăcuvinte.

Oare i se spune așa, din motivul că,
Este foarte frumos și nu ai cuvinte?

Mhh? Nu știi, e tare ciudat !

Mă gândesc să mă îmbrac cu el,

Dar cineva mă oprește:

- Nu te îmbrăca cu el !
- De ce?
- Nu-ți pot spune, doar să nu îmbraci cu el.
- Dacă nu-mi spui de ce, mă îmbrac.
- E foarte periculos.
- Un costum în dulcele stil clasic, periculos?
- Da, ascultă la mine.

E ciudat, gânduri mă ducea departe,

E vrăjit,

E blestemat,

E fermecat.

Mă îmbrac cu costumul „ necuvintele „

Nu mai pot respira,

Mă strânge foarte tare,

La gât mă strânge rău.

Ajutor ! Ajutor !

O să mor, nu vreau.

Leșin mă trezesc într-o cameră,

Toții erau pe lângă mine.

Era ciudat, foarte ciudat,

Nu mai puteam vorbi,

Decât necuvinte greu de înțeles.

Acum înțeleg,

De ce nu m-au lăsat de-al îmbrăca,

Să nu-mi pierd cuvintele.

Acum ce-o să mă fac !?

(2010, 15 noiembrie)

O CARTE CU MULTE PAGINI

O carte cu multe pagini,

Cu povești și cu imagini,

Cu smochini ce-s plini,

De parcă are multe mâini.

Carte mare de poveste,
Care ea se citește,
De copii ce-s ascultători,
Ca să iasă învingători.

Cu gânduri și cu imagini,
Sunt în vis cu multe pagini,
Aventuri în visurile mele,
Ca viața ce-i plină de greșele.

Fila scrisă cu gânduri grele,
La margini desenate viorele,
Și la sfârșit de puțin amor,
Dintre prinț și prințesă ce se ador.

Îngerul ce ține carte-n mână,
Ca să nu spună vreo minciună,
Idei de luptă cu război învins,
Cu făclia victoriei, asta ne-am atins.

(2010, 05 decembrie)

BIOGRAFIE AUTOR:

Nume: Cludiescu

Prenume: Răzvan

Vârstă: 22 ani

Data nașterii: 11.05.1988

Locul nașterii: București

Culoare ochilor: Verzi-Albaștrii (schimbători)

Mentor literar: Mihai Eminescu

Studii: Universitatea Nicolae Titulescu – profil Științe Economice (Marketing)

De ce-mi place M.Eminescu: Eminescu-mi place, deoarece este creatorul (Demiurgul), poeziei române. Mi-am făcut breloc, cană cu chipul lui Eminescu.

Poezii publicate online:

<http://www.poezie.ro/index.php/author/0036151/index.html>

<http://www.poeziiamatori.ro/poet/razvan-cludiescu>

http://reteualiterara.ning.com/profile/razvancludiescu?xg_source=activity

<http://www.versuri-si-creatii.ro/creatii/r/razvan-cludiescu-6zuhns/>

CUPRINS

SCRISOAREA SIGILATĂ I.....	3
SCRISOAREA SIGILATĂ II.....	5
SCRISOAREA SIGILATĂ III.....	7
ROMANȚA EMINESCIANĂ.....	9
ROMANȚA FEMEII.....	10
ROMANȚA FEMEII (VARIANTĂ).....	11
ROMANȚA IUBIRII.....	12
ROMANȚA MUZICALĂ (NE-AM CUNOSCUȚ).....	14
ROMANȚA PENTRU ALEJANDRA.....	16
ROMANȚA ROMÂNILOR.....	17
ROMANȚA SOARELUI.....	18
ROMANȚA TÂNĂRULUI POET.....	19
ROMANȚA UNEI NOTE MUZICALE.....	20
ROMANȚA VALSULUI VIETȚII.....	21
ROMANȚA VISULUI.....	22
ROMANȚA AMORULUI MUT.....	23
ROMANȚA DE TANGO.....	25
POETUL CA ȘI MEDICUL.....	26
CE E AMORUL?.....	27
CE E IUBIREA?.....	28
AMORUL ROȘU.....	28
AMURG DE IARNĂ.....	29
CĂRȚILE DIN BIBLIOTECĂ.....	29
CĂȚELUȘUL.....	30
CARTEA.....	31
CASA PĂRINTEASCĂ.....	32
CRITICII MEI.....	32
DE CÂTE ORI, IUBITĂ ANGELICĂ... ..	33
DOMNITORUL MIRCEA CEL BĂTRÂN.....	34
ESENȚA FEMEIASCĂ.....	35
ELEGIAC.....	36
E SEARA DE CRĂCIUN.....	37
EPIGONUL DIN MINE.....	39
EVA FEKETE.....	39
EXPRIMĂ-TE PRIN POEZIE... ..	40
FĂRĂ TINE... ..	40
FEMEIA ESTE BASMUL CEL ETERN.....	42
FILĂ DE JURNAL.....	43
FOȘNETUL CODRULUI.....	48
FRAȚII.....	49
LA AL MEU MORMÂNT.....	52
LA MORMÂNTUL LUI GEORGE BACOVIA.....	52
LA MORMÂNTUL LUI ALEXANDRU MACEDONSKI.....	53

LA MORMÂNTUL LUI TUDOR ARGHEZI.....	53
LA MORMÂNTUL LUI GEORGE TOPÂRCEANU.....	54
LA MORMÂNTUL VERONICĂI MICLE	54
LA MORMÂNTUL LUI MARIN SORESCU.....	55
LA MORMÂNTUL LUI ADRIAN PĂUNESCU	55
LECTURĂ.....	56
MATEMATICA, AMORULUI MEU PIERDUT	56
MIHAI EMINESCU	57
MURMURUL CODRULUI.....	59
MUHAMMED BEN LADEN	60
MULIER MORGANA.....	61
NECUVINTELE, ÎN DULCELE STIL CLASIC.....	62
O CARTE CU MULTE PAGINI.....	63
BIOGRAFIE AUTOR:.....	65
CUPRINS.....	66